

Arrest

nr. 111 742 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2013 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 oktober 2013 om 15.15 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat, die *loco* advocaat verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 november 2009 diende verzoeker een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 30 mei 2012 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.3. Op 15 oktober 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen (arrest nr. 89 716).

1.4. Op 7 februari 2013 diende verzoeker een tweede asielaanvraag die uitmondde in een beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 7 februari 2013 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13 quater).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 26 september 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies). Deze beslissing worden op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht.

Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Reden van de beslissing

en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7:

☒ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

☒ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

☒ 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Betrokkene kreeg in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 op 09.01.2013 betekening van een inreisverbod van drie jaar omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Artikel 27 :

☒ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

☒ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

☒ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

☒ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 24.10.2012, op 09.01.2013 en op 07.02.2013.

Op 09.01.2013 werd door de PZ Vlas PV opgemaakt ten laste van betrokkene wegens diefstal (KO.12.L1.000642/2013).

Op 25.09.2013 werd betrokkene door de PZ Brussel Hoofdstad-Elsene opgepakt voor verstoring van de openbare orde (PV BR.55.LL.110740/2013).

Er bestaat een actueel risico op nieuwe schending van de openbare orde.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een eerste asielaanvraag ingediend op 09.11.2009. Deze aanvraag werd definitief verworpen door de RVV op 15.10.2012. Betrokkene heeft een bijlage 13qq betekend gekregen met een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten op 24.10.2012.

Op 09.01.2013 kreeg betrokkene een bevel betekend om het grondgebied onmiddellijk te verlaten. Betrokkene kreeg in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 op 09.01.2013 tevens betekening van een inreisverbod van drie jaar omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft een tweede asielaanvraag ingediend op 07.02.2013. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene heeft op 07.02.2013 een bijlage 13quater betekend gekregen met een bevel om het grondgebied binnen de acht dagen te verlaten.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf, het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in het bezit is van geldige reisdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Over het schorsend effect van de ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Door de Raad werd in deze op 8 oktober 2013 aan partijen een beschikking verstuurd waarin gesteld werd dat op zicht van het verzoekschrift *prima facie* blijkt dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent kan zijn vermits de verzoekende partij is vastgehouden. Tevens werd hierin gesteld dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op lezing van het verzoekschrift binnen de beroepstermijn werd ingediend. In de beschikking werd benadrukt dat, gelet op deze vordering, de verwerende partij niet mag overgaan tot de dwanguitvoering van de verwijderingsmaatregel tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, waarbij verwezen werd naar een arrest van de Raad, gewezen in algemene

vergadering (RvV 17 februari 2011, nr. 56 201).

Ter terechtzitting worden hieromtrent geen opmerkingen geuit door partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

Voor wat betreft de beslissing tot vasthouding die besloten is in de bestreden beslissing, dient de Raad op te merken dat een dergelijke beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van de ingestelde vordering voor zover het dit als voorwerp heeft.

Op dit vlak is de ingestelde vordering derhalve onontvankelijk.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering van het grondgebied. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast zoals verzoeker terecht opmerkt in zijn verzoekschrift dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De ingestelde vordering vertoont dus een uiterst dringend karakter.

Het uiterst dringend karakter wordt echter betwist door de verwerende partij in haar nota. Zij wijst er in haar nota op dat de in artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van drie werkdagen overschreden werd, waardoor er naar haar oordeel niet voldaan werd aan de voorwaarde tot uiterst dringende noodzakelijkheid.

Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM quod in casu, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli

2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136).

Gelet op hetgeen hierboven gesteld werd in het licht van artikel 13 EVRM, kan de Raad er niet toe overgaan om de grief die verzoekende partij in het kader van artikel 3 EVRM aanbrengt, niet te onderzoeken omdat zij zou nagelaten hebben diligent te handelen door in plaats van de 12^e dag (achtste werkdag) nadat de bestreden beslissing betekend werd, wat zoals verzoeker terecht opmerkt in zijn verzoekschrift binnen de termijn is zoals voorzien in artikel 39/57, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, ten laatste de derde werkdag dag onderhavige vordering in te dienen, daar waar verzoekende partij nog niet gerepatriëerd werd op het ogenblik dat onderhavige vordering ingediend werd. Deze beoordeling dringt zich des te meer op, aangezien een grief in het kader van het EVRM dient behandeld te worden, zelfs al is de betrokkene reeds verwijderd van het grondgebied (cfr. RvS, nr.216.837 van 13 december 2011). Dit houdt in dat een dergelijke grief zeker dient behandeld te worden als blijkt dat verzoeker op punt staat van verwijderd te worden, dit voor zover hij zijn vordering heeft ingediend binnen de in artikel 39/57, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet voorziene termijn, *quod in casu*.

Verwerende partij kan derhalve niet gevolgd worden in haar oordeel dat niet voldaan werd aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve de nietigverklaring van de bestreden beslissing laat voorvoelen.

4.3.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.3. In een enig middel beroept verzoeker zich onder meer op een schending van artikel 3 van het EVRM en van het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel.

Kernpunt van verzoekers betoog is dat uit de bestreden beslissing niet blijkt “dat een zorgvuldig en

nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar alle recente omstandigheden die betrekking hebben op het individueel geval van verzoeker, met een nauwkeurig onderzoek naar de recente elementen m.b.t. de wijzigende en verslechterende veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen, alsook m.b.t. de wijzigende en verslechterende veiligheidssituatie in Kabul-stad, hetzij met de provincie van herkomst, zijnde Baraki Barak (provincie Logar)”. Verzoeker is van oordeel dat verwerende partij kennis heeft of zou moeten hebben van het feit dat de veiligheidssituatie in Afghanistan recent verslechterd is. Verzoeker verwijst naar en citeert uit diverse recente rapporten die daarop wijzen en voegt ze bij zijn verzoekschrift. Het betreft onder meer een “Afghanistan NGO Safety Office’ (ANSO) rapport dat dateert van april 2013 en dat handelt over het eerste kwartaal van 2013, de “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” dat dateert van 6 augustus 2013, een rapport van UNAMA (United Nations Assistance Mission in Afghanistan) van juli 2013 met als titel “Afghanistan Mid Year report 2013 Protection of Civilians in Armed Conflict” en een rapport van juni 2013 van UNOCHA (Afghanistan Common Humanitarian Action Plan Mid Yer Review 2013). Verzoeker wijst er verder nog specifiek op dat hij in het geval van een repatriëring naar Kabul-stad, een IDP (“Internally Displaced Person”) zou worden waardoor zijn situatie volgens hem te vergelijken valt met de situatie van de duizenden uitgezette of teruggekeerde vluchtelingen, wier leven zich afspeelt in een Afghaans vluchtelingenkamp waar hij aan mensonwaardige toestanden, zoals gebrek aan woonst, eten, drinkbaar water, sanitair, elementaire hygiëne en een gebrek aan gezondheidszorg zou worden blootgesteld, zoals het omschreven wordt in de bovenvermelde “UNHCR Eligibility guidelines” van 6 augustus 2013. Volgens verzoeker mogen de verregaande humanitaire problemen bij terugkeer niet onderschat worden en wordt hieraan in de bestreden beslissing ook geen aandacht besteed. Verzoeker wijst er verder nog op dat ook de UNHCR pleit voor een case bij case onderzoek bij de beoordeling of een uitgeprocedeerde asielzoeker kan terugkeren naar Afghanistan. Verzoeker benadrukt ten slotte nog dat zijn naaste familielid in Kaboel-stad, zijnde een oom ondertussen gestorven is

4.3.4. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

4.3.5. Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

4.3.6. Uit niets blijkt dat de Afghaanse nationaliteit van verzoeker ooit in vraag werd gesteld. Ook in de nota wordt uitdrukkelijk geponeerd “Verzoeker heeft de Afghaanse nationaliteit”. Op 1 oktober 2013 heeft de verwerende partij blijkens het administratief dossier de Afghaanse Consul te België aangeschreven met een lijst van personen waarop verzoeker figureert met als bedoeling “*pour obtenir en temps utile la délivrance d'un document de voyage nous mettant à même de l'éloigner régulièrement du pays*”. Aldus kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker naar Afghanistan zal worden verwijderd.

4.3.7. Gelet op het gestelde in punt 4.3.5. heeft verwerende partij de plicht om de veiligheidssituatie en/of humanitaire situatie in Afghanistan, die volatiel is, op de voet te volgen en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, te baseren op actuele informatie m.b.t. situatie in Afghanistan en de impact ervan op burgers. In die zin kan van de verwerende partij verwacht worden dat zij kennis heeft of zou moeten hebben van de door verzoeker in zijn verzoekschrift besproken zeer recente rapporten over de situatie in Afghanistan en dat zij in de bestreden beslissing een risico-analyse maakt, d.w.z. motiveert waarom ondanks deze informatie, een gedwongen verwijdering naar Afghanistan in het geval van verzoeker rekening houdend met de omstandigheden die zijn zaak kenmerken, toch kan plaatsgrijpen. Deze verwachting dringt zich des te meer op aangezien zowel door de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (cfr. punt 1.2). als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (cfr. punt 1.3) de veiligheidssituatie in de streek van herkomst van verzoeker, zijnde Baraki Barak in de provincie Logar niet geëvalueerd werd in het

licht van de toepassing van artikel 48/4,§2c), van de Vreemdelingenwet, dit in tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt in haar nota en door beide instanties voor verzoeker een reëel binnenlands vluchtalternatief in Kabul-stad naar voren werd geschoven in se omdat hij een opgeleide jongeman is die daar nog een familiaal netwerk heeft zoals een oom. Voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in Kabul-stad baseerden zowel de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als de Raad zich op de " *UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*", die dateren van 17 december 2010 en op " *Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011*". Verzoeker maakt echter gewag van rapporten die recentere informatie bevatten aangaande de toestand in Afghanistan in het algemeen en Kaboel-stad in het bijzonder en baseert zich onder meer op de " *UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*" die dateren van augustus 2013. Het kwam verwerende partij dan ook toe om, zover dient aangenomen te worden dat ze verzoeker naar Kaboel- stad wil repatriëren, de toestand aldaar te evalueren om uit te maken of dit nog steeds een valabel binnenlands vluchtalternatief is, rekening houdend met de actuele veiligheidssituatie aldaar en de impact ervan voor de burgers en rekening houdend met de humanitaire omstandigheden in de vluchtelingenkampen aldaar mocht verzoeker daarin verzeild geraken. De Raad stelt evenwel vast dat de bestreden beslissing daarvan helemaal geen gewag maakt en dat evenmin uit het administratief dossier blijkt dat een dergelijke afweging zou gebeurd zijn.

4.3.8. Verwerende partij stelt in haar nota dat ze " *geen onderzoek moet voeren naar de eventuele schending van artikel 3 EVRM bij het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien dat bevel in casu gegeven wordt in het kader van de gebonden bevoegdheid van de overheid*".

De Raad dient echter net als verzoeker op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verweerder in uitvoering van de Vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van artikel 3 EVRM en dat verwerende partij in de in punt 4.3.5. vermelde omstandigheden de plicht heeft om na te gaan of een dergelijke schending niet dreigt.

4.3.9. Waar verwerende partij in haar nota opmerkt " *dat de eventuele schending van artikel 3 EVRM een rol (speelt) bij de uitvoering van een verwijderingsmaatregel*" dient de Raad op te merken dat dit nu precies is wat de bestreden beslissing inhoudt, namelijk een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op een gedwongen uitvoering ervan, zodat prima facie niet het nut ingezien wordt van dit verweer.

4.3.10. Verwerende partij betwist verder in haar nota niet dat de door verzoeker aangehaalde recente rapporten erop wijzen dat de situatie verslechterd is in Afghanistan, maar is van oordeel dat de rapporten verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan en dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij persoonlijk het reëel risico loopt op onmenselijke en vernederende behandelingen bij terugkeer naar Afghanistan. Verwerende partij preciseert dat verzoeker niet aantoont dat hij niet in Kabul zou kunnen verblijven en dat hij niet aantoont dat de situatie in de provincie Logar zodanig onveilig is dat hij riskeert het slachtoffer te worden van onmenselijke en vernederende behandelingen.

Te dezen dient de Raad op te merken dat het aan verwerende partij toekomt om de in punt 4.3.7. vermelde risico-analyse te maken vóórdat zij de bestreden beslissing treft en dat zij na het treffen van de bestreden beslissing verzoeker niet kan verwijten dergelijke risico-analyse niet voldoende zelf te doen in verzoekschrift. Alleszins, verzoeker is van Afghanistan, gaat daarheen gerepatriëerd worden, en maakt met de verwijzing naar de door hem aangehaalde recente rapporten voldoende aannemelijk dat de veiligheidssituatie/humanitaire situatie in Afghanistan/ Logar/Kaboel-stad verslechterd is al was het maar omdat in de bovenvermelde UNHCR *Eligibility Guidelines* van augustus 2013 kan gelezen worden, " *Despite the overall decrease in the number of security incidents in 2012 compared to 2011, the provinces of Kandahar, Kunar, Nangarhar, Logar and Wardak saw notably higher security incident levels than in 2011*" (p.18), en " *The security situation in Afghanistan remains unpredictable, with civilians continuing to bear the brunt of the conflict*" (p.13) en " *In June 2013, the Secretary-General's Special Representative for Afghanistan, Ján Kubiš, noted that the security situation for civilians had deteriorated*

since the start of 2013” en *With the ongoing security transition, the nature of the conflict has changed as AGEs have changed the focus of their attacks from the IMF to Afghan targets*” (p.13) en *“UNAMA noted that while the total civilian casualty figure for 2012 represented a four per cent decrease compared to 2011, civilian casualties in the last half of 2012 increased by 13 per cent compared to the same period in 2011.55 This upwards trend continued in 2013. In the first six months of 2013, UNAMA registered 3,852 conflict-related civilian casualties, an increase of 23 per cent compared to the same period of 2012 and representing a return to the recordhigh number of civilian casualties of 2011”*(p.15) en *“The ongoing conflict in Afghanistan is reported to be exacting an increasingly heavy toll on the humanitarian situation in the country”*(p.27) en *“Estimates suggest that a quarter of urban IDPs are returning refugees ending up in secondary displacement.Obstacles to return for both IDPs andreturning refugees include on-going insecurity in their home areas; loss of livelihoods; lack of access to health care and education; and challenges in reclaiming land and property”* (p.28).en *“In the context of the armed conflict in Afghanistan, factors to be taken into account to assess the threat to the life or person of an applicant by reason of indiscriminate violence in a particular part of the country include the number of civilian casualties, the number of security incidents, as well as the existence of serious violations of international humanitarian law which constitute threats to life or physical integrity. Such considerations are not, however, limited to the direct impact of the violence, but also encompass the consequences of violence that are more long-term and indirect, including the impact of the conflict on the human rights situation and the extent to which the conflict impedes the ability of the State to protect human rights”* (p.80) en dat het aan verwerende partij toekwam om zelf de situatie te evalueren. In dit verband kwam het verwerende partij onder meer toe om het aspect van het overlijden van verzoekers oom in Kaboel mee te betrekken, aangezien het feit dat dit element niet beschouwd werd als een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (cfr. punt 1.4), niets zegt over het feit of dit overlijden ja dan neen heeft plaatsgegrepen.

4.3.11. Waar verwerende partij ter terechtzitting een document neerlegt uitgaande van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, namelijk *‘COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie Kabul-stad’* van 5 september 2013, stelt de Raad vast dat dit document in wezen een beknopte samenvatting inhoudt van de thans beschikbare informatie over Kaboel-stad, met vermelding van de door verzoeker aangehaalde rapporten, zonder dat echter blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in deze een concreet standpunt inneemt. Dit voorgelegde document doet alleszins geen afbreuk aan voormelde vaststelling dat het aan verweerder toekwam om de actuele situatie in Afghanistan dan wel Kabul-stad te onderzoeken in het licht van de nieuwe elementen die hierover beschikbaar waren op het ogenblik dat werd besloten tot een gedwongen verwijdering van verzoeker naar Afghanistan.

4.3.12. Waar verwerende partij verwijst naar de afgesloten asielprocedure en het in punt 1.3. bedoelde arrest en van oordeel is dat de situatie in verzoekers land van herkomst reeds uitvoerig onderzocht werd, herhaalt de Raad dat de asielinstanties zich niet gebaseerd hebben op de door verzoeker aangehaalde recente informatie aangaande de situatie in Afghanistan, zodat verwerende partij er in deze niet dienstig naar kan teruggrijpen.

Verzoeker maakt prima facie aannemelijk dat verwerende partij niet zorgvuldig tewerk is gegaan bij het treffen van de bestreden beslissing en nagelaten heeft een afweging te maken m.b.t. het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar Afghanistan.

Het enig middel is in de aangegeven mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde.

4.4.2.1. Het door verzoeker ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hangt samen met de door hem ontwikkelde ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM. Verzoeker wijst meer bepaald naar zijn mogelijke blootstelling aan een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Afghanistan.

4.4.2.2. Verwerende partij verwijst opnieuw naar de door asielinstanties gedane beoordeling en stelt opnieuw dat een verwijzing naar de algemene situatie in Afghanistan niet volstaat. Te dezen volstaat het te verwijzen naar wat gesteld werd onder punt 4.3.10.

4.4.2.3. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij een terugkeer naar Afghanistan. Het nadeel is *in casu* evident ernstig en moeilijk te herstellen.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie van 26 september 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. EKKA